

OBĚŽNÍK

České katolické misie

Ročník XXVIII

Paříž

Číslo 1

leden - únor 1997

Petr Holub

KROK SPRÁVNÝM SMĚREM

Vrácením katedrály sv. Víta "národu", kardinál Vik elegantně vyvrátil nejhrubší obvinění z touhy po moci a ziskuchtivosti, které katolickou hierarchii stíhalo od počátku sporů o restituce církevního majetku. Fakt, že řada Vlkových kolegů důsledně požadovala - a leckdy ještě požaduje - návrat veškeré církevní půdy i budov však nelze popřít. (Koneckonců pro nikoho není snadné oželet majetek, na který má nezpochybnitelný mravní nárok). Ještě více může českým katolíkům prospět jmenování dvou bývalých disidentů, Václava Malého a Jiřího Paďoura, na místa pražských světicích biskupů. Dosud byl totiž v jedenáctičlenném biskupském sboru - pokud nepočítáme Karla Otčenáška, veterána protikomunistických bojů z padesátých let - jediný disident, a tím byl sám Vik. Ostatní biskupové byli na svá místa vybráni ještě po konzultacích s komunisty nebo z okruhu kněží, kteří si v minulém režimu - často za vysokou cenu - dokázali uhájit místa v duchovní správě. Kádrový profil většiny biskupů tedy nic nevyprávěl o pronásledování katolíků a nic neřikal o tom, že část církve od padesátých let nikdy úplně neopustila roli antikomunistické opozice. Nominace bývalých topičů Malého a Paďoura tento stav mění dost výrazně, přesto ve sboru biskupů stále ještě chybí zástupce podzemní církve z řad tajně vysvěcených kněží. To není jen zastydlé ideologické kádrování. Je skutečností, že v minulém režimu nejlépe přežívali faráři, kteří udržovali pouze tradiční rituály, poskytovali nejnutnější duchovní službu a jejichž věřící nic jiného nepožadovali. Ze svých far naopak museli odejít kněží, kteří plnili směrnicí II. vatikánského koncilu, jenž v 60. letech církvi doporučil, aby se "otevřela světu" - tedy diskutovala s nevěřícími, rušila umělé přehradu mezi knězem a věřícími a proměnila farnosti ve střediska kulturních a sociálních aktivit. Kardinál Vik šel do svého biskupského úřadu s přesvědčením, že závěry II. vatikánského koncilu prosadí v praxi. Jeho přirozenými spojenci jsou proto spíše kněží z podzemí a není divu, že to s ostatními biskupy nemá lehké. Ještě těžší to ale má s pražskou teologickou fakultou. Její děkan Václav Wolf se opírá výhradně o profesory, kteří učili už za ko-

J. Plečnika v r. 1897
nakreslil Jan Kotěra

munistů, a systematicky se zbavil všech minulým režimem pronásledovaných teologů. Konzervativci tak studenty teologie učí po svém a ignorují všechny hlasy zvenčí včetně kardinála Vika. O připomínkách, že alespoň v akademickém senátu fakulty by snad neměli sedět bývalí spolupracovníci StB, odmítli diskutovat. Tím způsobuje děkan Wolf církvi největší polistopadovou ostudu, zdá se však, že mu to nijak nevádí. Přesto, že jej rektor UK Karel Malý upozornil, že vysokoškolský zákon zakazuje univerzitním hodnostářům vykonávat funkci déle než dvě volební období, nechal se Wolf - nezákonně - v prosinci mr. zvolit děkanem potřetí a na protesty rektora a kardinála reagoval vysvětlením, že to je jejich soukromý názor. Wolfovo překročení zákonů světských i církevních bude řešit Vatikán, pro české katolíky může však být celá věc poučením: vydají-li se konzervativní cestou, změní se na spolek směšných staříků, kteří budou bavit veřejnost svými skandály. Předání katedrály a jmenování nových biskupů ale naštěstí naznačuje, že čeští katolíci mají na to, zkusit i něco jiného.

(Kráčeno)

Český student teologie hledá v Paříži a okolí možnost ubytování na dobu jednoho roku. Víte-li o něčem, volejte na číslo 01 46 70 44 19.

Zajímavosti z domova i ze světa

■ Po propuštění z nemocnice do domácího ošetřování se prezident V. Havel nečekaně a tajně podruhé oženil s herečkou Dagmar Veškrnovou.

■ *Madeleine Albrightová* nahradila W. Christophera ve funkci ministra zahraničí USA. Narodila se v r. 1937 v Praze, v r. 1938 uprchl její otec Josef Korbel s rodinou do Anglie, aby se po válce stal čs. velvyslancem v Bělehradě. V r. 1948 znovu zvolil exil, tentokrát však odešel do USA, kde jeho dcera vystudovala a vstoupila do politiky.

■ Předseda ODA a ministr spravedlnosti *Jan Kalvoda* rezignoval na poslanecký mandát i vládní funkci, neboť vyšlo najevo, že titul doktora práv používal neprávem. A není sám. Spolu s ním se vzdala ze stejného důvodu poslaneckého mandátu P. Jurková (ČSL), Noveská se naopak shodně s poslanci ODS O. Zeminou a Annou Růschovou odmítla mandátu vzdát. Na sněmu ODA byla zvolena nová ministryně spravedlnosti *Vlasta Parkanová*, býv. podnikový právník v Táboře.

Poznámka Oběžníku: Ta nezřízená touha po titulech působí zvlášť směšně ve Francii, kde se tituly většinou vůbec neužívají.

■ Podle zprávy olomoucké Laboratoře růstových regulátorů, udělal její tým zásadní pokrok na cestě k léčení rakovinových nádorů: látka nazvaná OLOMOUCIN dokáže množení buněk zcela zastavit. Šéf vědeckého týmu Miroslav Strnad (38) soudí, že do pěti let by mohly být léky v prodeji.

■ Bohumil Hrabal, jedna z největších postav české literatury, tragicky zahynul v pondělí 3. února tr. v Praze.

Zaznamenali jsme *pro rozumné čtenáře: seznamujeme je s fakty a názory a ponecháváme jim volnost, aby si utvořili vlastní úsudek*

● ... Pokud jde o okolnost, že jsem byl do této funkce zvolen již potřetí, připomínám, že platný Statut fakulty není v této věci vázán doslovným zněním § 13, odst. 7 zákona 172 / 90 sb., neboť tento paragraf patří mezi ty, které pro teologické fakulty mají

být aplikovány pouze přiměřeně. Termín "přiměřené" nebyl dosud žádnou zákonou autoritou závazně vymezen, takže nic nebrání tomu, aby byl aplikován i na předmětnou akademickou volbu. Zpochybňování platnosti této volby státními či církevními činiteli nutno považovat za jejich soukromý právní názor. *Děkan V. Wolf*

● ... Pan kardinál nese za stav na pražské teologické fakultě UK určitý díl spoluzodpovědnosti. (...) Poněkud pod jeho úroveň je argument, že "Otci Štampachovi situace nevadila dokud byl na fakultě, a promluvil, až když mu bylo ublíženo". Zásadní faux pas tohoto argumentu je, že je argumentem nikoli k věci, ale k osobě mluvčího. Předešlý odchod T. Halíka proběhl "potichu", byť také za okolností spíše podivných než normálních. Ale nikdo ze zodpovědných si jich nepovšiml tak, aby se věcí začal vážně zabývat. Forma, kterou Otec Štampach zvolil nebyla třeba ta nejlepší, ale byla vyvolána možná zoufalstvím. Raději se ptejte, co nám chtěl říci, než abychom se ptali, jak nám to řekl, neboť některé reakce z katolického prostředí na tento případ lze interpretovat jako pohádku o zlém Dr. Štampachovi a o hodném a nevinném děkanu Wolfovi. (...) Týdeník olomoucké Matice Cyrilometodějské SVĚTLO z 20. října mr. přinesl článek "Pražští bohoslovci se představují", jenž nešetří chválou na všechny vyučující; teologická fakulta UK je podle tohoto článku rájem na Zemi. Šéfredaktor vysvětluje, že o uveřejnění tohoto článku byl požádán skupinou pražských bohoslovců, "skupina" však není nijak blíže specifikována, ani není uvedeno, že jména jsou k dispozici v redakci. Silně to připomíná jinou dějinnou událost, kdy "skupina dělníků" z Pragovky požádala o "internacionální pomoc". Pokud se studenti bojí podepsat pod článek kladně hodnotící jejich vyučující, značí to, že něco není v pořádku. *(Při krácení upraveno)*

Karel Steiner

ROZHOVOR

s VLADIMÍREM STRÁNSKÝM

Vzhledem k tomu, že v CENTRE SEVRES byly po mši sv. dne 7. prosince mr. projednávány důležitější věci, na úvodní slovo k filmu o architektovi Plečnikovi se z časových důvodů nedostalo. Na přání několika diváků jsme proto požádali pana Stránského, aby nám své pečlivě připravené úvodní slovo zopakoval a dal k dispozici k otisknutí v OBĚŽNÍKU. To se nám však nepodařilo: pan Stránský - proti všem pravidlům slušnosti - hovořil s námi hlavně o sobě, o Plečnikovi spíše v druhém plánu. Snad nám prominete, když rozhovor přesto otiskneme, zdá se nám, že není tak docela nezajímavý.

V. Stránský : Výstava "in situ" o díle slovinského architekta Josipa Plečnika (1872-1957) od května do konce září mr. na Pražském hradě s podtitulem "Architektura pro novou demokracii", byla mimořádně velkorysá a také se objevila v pravý čas : o Plečnikovi se záměrně dlouho mlčelo a ani dnes o něm skoro nikdo neví. A jak se s jeho dílem donedávna zacházelo! Stojí za zmínku, že největším barbaram mezi "dělníckými prezidenty" byl právník Husák. Touto výstavou se Praha k napůl svému architektovi konečně přihlásila a kdo ji neviděl, ať lituje. Úkolu, uvést ten krásný film o "znovuzrození" Pražského hradu jsem se ujal rád, asi by se tady k tomu těžko našel někdo vhodnější. Nejen proto, že jsem tu výstavu navštívil čtyřikrát ale také proto, že Hrad a pokračovatelé Plečnika ovlivnili i mou budoucnost. Avšak otisknout v OBĚŽNÍKU úvodní slovo bez následného shlednutí filmu je nesmysl. Je-

ho účelem bylo objasnit divákovi některé události a vztahy, o nichž nebyla ve filmu vůbec řeč.

Oběžník : Například ?

V. Stránský : Například, co vlastně v r. 1911 přivedlo Plečnika do Prahy. V té době totiž přechází vynikající architekt Jan Kotěra z pražské Uměleckoprůmyslové školy (UMPRUM) na Akademii výtvarných umění (AVU) a svým odchodem uvolněné místo profesora nabízí svému spolužáku ze školy prof. Otto Wagnera na vídeňské Akademii. (Dodnes připomíná bysta J. Kotěry v průčelí uměleckoprůmyslové školy na náměstí J. Palacha jeho tamní pedagogickou činnost). Devětatřicetiletý Plečnik, ač měl ve Vídni svůj dobře zavedený projekční atelier, Kotěrovu nabídku přijímá, neboť - jako ne příliš praktickému člověku - mu škola může poskytnout mnohem klidnější existenci. A v Praze zůstane a ve svém školním atelieru vychová řadu úspěšných architektů, když jeho kandidatura na vídeňskou Akademii, po odchodu prof. Wagnera na odpočinek, vezme za své, buď pro jeho slovanský původ nebo pro nepřízeň následníka trůnu Ferdinanda d'Este, jenž ohodnotil jím projektovanou novostavbu vídeňského kostela sv. Ducha jako "míšaš ruské lázně, koňské stáje a Venušina templu".

Oběžník : Jak se T. G. Masaryk seznámil s Plečnikem, nebylo z filmu také jasné.

V. Stránský : V r. 1918 byl zpustlý Pražský hrad dávno zbavený svého významu. Tento stav chtěl TGM změnit a vytvořit z něj důstojnou rezidenci demokratického státu. V takovém prostředí, prosáklém tisíciletou historií, je to samozřejmě úkol velmi nesnadný a neméně nesnadný je výběr architekta, jemuž má být úkol svěřen. Původně se uvažovalo o Kotěrovi, ale jeho vážná choroba zadání úkolu znemožnila. Kandidát se našel až v r. 1920. Toho roku byla vypsána soutěž na úpravu zahrad před jižním průčelím hradu, jejíž umrněné výsledky však přinesly zklamání : všechny dodané návrhy se snažily jen o obnovu historických zahrad. Na přímluvu významných českých výtvarníků byla proto úprava zahrad zadána prof. Plečnikovi, jehož návrh všechny překvapil. Projekt, bez historizujících prvků, byl jednoduchý i velkorysý, střízlivý i monumentální. Hodnotitelé i prezident tehdy pochopili, že takové pojetí by umožnilo důstojné a přitom soudobé adaptace Hradu a pověřili Plečnika zhotovením definitivních plánů zahrad a brzy na to i dalšími úkoly. (Prezidentův byt, hradní nádvoří).

Oběžník : Podobné zahrady nejsou jinde asi tak snadno k vidění...

V. Stránský : Jsou to zejména složité pohledové vazby zahrad na město v údolí, co představuje neobvyklé a originální řešení. Velkorysé byly i úpravy lánského parku, kde Plečnik vytvořil nový vodní systém s rybníkem, hrázi a kašnou. Přišla však nabídka na místo profesora na nově zakládané Technické univerzitě v Lublani, již Plečnik-vlastenec nemůže odolat a v r. 1921 z Prahy odchází. Místo profesora na UMPRUM po něm přebírá další Wagnerův žák, uznávaný projektant, urbanista a teoretik architektury, Pavel Janák. Naštěstí, hlavně díky vlivu TGM, Plečnik své práce v Praze nepřerušil, pravidelně sem dojíždí, zde také tráví letní měsíce. V době jeho nepřítomnosti dohlížel na provádění prací jeho žák a asistent Otto Rothmayer. Výsledky by jistě nebyly tak mimořádné, nebýt toho, že Masaryk Plečnikovi důvěřoval a chránil jej před hradní administrativou. Film zdůraznil zvláštní vztah mezi Plečnikem a Alicí Masarykovou, dcerou TGM. Alice, po smrti prezidentovy ženy, převzala starost o byt a pohodlí prezidenta, s Plečnikem se tedy stýkala pracovní jako zadavatel úkolů. Její vzdělání (vystudovala dějiny umění na UK u prof. Birnbauma) jí však umožňovalo být mu rovnocennou partnerkou, což vedlo k tomu,

že jejich vzájemný vztah dospěl na hranici vztahu citového. Alice si s Plečnikem dopisovala až do konce jeho života.

Oběžník : Ve filmu se ozývaly i hlasy, jež Plečnikovy úpravy Hradu kritizovaly velmi tvrdě.

V. Stránský : Ničím nezkalená idyla nemohla u nás trvat dlouho. Poslední úkol, jenž byl Plečnikovi koncem 20. let svěřen, byl návrh a realizace vinohradského kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Jiřího náměstí. Silicí kritika však přerůstá až do nacionalisticky zabarvené štvance, když se Plečnik, na popud TGM, věnuje urbanistickému řešení okolí Hradu, do něhož včlenil i ne příliš zdařile navrženou zástavbu na Klárově. Žádný z kritiků si přitom neuvědomoval, že všechny Plečnikovy práce byly vždy výsledkem dlouhého hledání, nedaly se tedy posuzovat podle prvňích náčrtů, zvláště když byly pořízeny ve spěchu a nebyly podloženy dostatečným studiem. Nahromadění všech těchto problémů i řada nových zakázek ve Slovincu vedlo Plečnika v r. 1935 k rezignaci a protože v té době abdikoval také Masaryk, téměř současně odcházejí z Hradu dvě osobnosti, jež se tak mimořádně zasloužily o jeho "znovuzrození".

Oběžník : Takže po jeho odchodu zůstal Pražský hrad bez architekta ?

V. Stránský : Nezůstal. Jednak pokračuje na rekonstrukci tzv. Tereziánského křídla Otto Rothmayer, jednak si nový prezident Beneš v r. 1936 přivádí na Hrad svého architekta, Pavla Janáka, dalšího profesora UMPRUM a autora rozsáhlé adaptace Černínského paláce pro ministerstvo zahraničí, dokončené v polovině 30. let. Vztahy mezi oběma architekty mohly vést k neshodám, ale Janák svého kolegu respektoval a do rozpracovaných projektů nezasahoval. Janák sám se dostal k velkým úkolům po válce, kdy rekonstruoval Královský letohrádek, vyhořelou Míčovnu a hradní Jízdárnu, adaptovanou na výstavní síň.

Oběžník : Říkal jste, že Hrad a Plečnikovi nástupci zasáhli nějak do vašeho života. Jakým způsobem ?

V. Stránský : Plečnika jsem pochopitelně znát nemohl, ale již jeho žáci, architekti Josef Místecký a Bohumil Pýcha mě učili na střední průmyslovce. A právě druhý z nich mě nasměroval na architekturu, když přede mne - tehdy asi patnáctiletého hezkého jinocha - jednoho odpoledne ve svém školním kabinetě předestřel všechny krásy toho povolání. (O těžkostech a nesnázích se nezmiňoval). Později jsem poznal Otto Rothmayera, profesora Vysoké školy uměleckoprůmyslové (VŠUP, bývalá UMPRUM) jako velmi citlivého (a tím také snadno zranitelného) člověka, zároveň však odvážného a neústupného, od něhož jsme o Plečnikovi pochytili mnoho zajímavého. Když prof. VŠUP Jan Sokol v r. 1950 onemocněl a jeho škole hrozilo administrativní rozpuštění vynuceným odchodem jeho žáků k ostatním profesorům architektury, požádali jsme prof. Rothmayera, aby Sokolův atelier převzal jako celek do té doby, než se náš profesor uzdraví. A on neodmítl, i když mu muselo být jasné, že si v očích tehdejšího rektora školy, stalinisty Pavla Smetana, neposlouží. Smetana měl v úmyslu politicky nežádoucího prof. Sokola ze školy odstranit a ta nemoc mu k tomu přihrála vítanou příležitost. Samozřejmě, že jsme se nakonec rozešli, přestože jsme dlouho vzdorovali, Rothmayer ostatně musel brzy na to odejít ze školy také, ale ta jeho ochota pomoci v té zoufale beznadějně a zlé době - ta byla vzácná a výjimečná, proto ji připomínám. O něco později jsme už sledovali jeho práci na Hradě jen zpozvzdálí, ale naším spolužákem, který s ním pracoval, velmi dobře informováni. V té době vznikal impozantní, dnes tzv. Rothmayerův sál a parádní Klínová chodba, vlastně prodloužení a pokračování sloupové Plečnikovy síně, sloužící jako slavnostní vstup do Španělského sálu. V r. 1966 byl Jan Sokol

(zase : bývalý profesor UMPRUM a VŠUP - jak jinak) pověřen studii na rekonstrukci a využití Starého paláce Pražského hradu a já jsem byl požádán o spolupráci. To pro mne mohl znamenat vrchol mé profesionální činnosti - rekonstrukcemi historických měst a objektů jsem se záměrně zabýval od dob svých studií - proto jsem radostně souhlasil. Nesouhlasilo však ministersvo vnitra a tak místo na Hradě jsem se ocitl úplně jinde a za dva roky na to i s rodinou v Paříži. Co už je ale úplně fantastické : do mého života se vetřel i onen dávný vídeňský Otto Wagner. Jako studenta mě v jeho knize Moderní architektura (letos ji má znovu vydat nakl. PANGLOS v Praze) zaujala věta - *Architekti by měli být dělostřelci, aby dostali smysl pro krajinu* - a tu jsem v r. 1953 ocitoval odvodní komisi, když jsem byl tázán, proč se hlásím k dělostřelcům. V následujícím tichu mi došlo, že se důstojníci snaží uhodnout, mají-li před sebou idealistu, blbečka nebo Švejka. Naštěstí to neuhádli a tak jsem se stal díky vídeňskému Wagnerovi dělostřelcem a díky ministerstvu vnitra francouzským občanem.

Oběžník : Jak se díváte dnes, s odstupem, na onen nepříznivý zásah ministerstva vnitra ? Je vám té promarněné příležitosti líto ?

V. Stránský : Vůbec ne, ve Francii ze mne spadl pocit životní marnosti a absurdity, mohl jsem se podílet na projektech, k jakým bych se doma nikdy nedostal. Buď z "kádrových důvodů" nebo prostě proto, že podobné úlohy tam nebyly - v té době byla architektura u nás zcela zbavena charakteru tvorby. Kromě toho, jak se později ukázalo, musely být na Hradě respektovány požadavky tzv. "Ideové rady", což byla podivná instituce, na jejíž konto spadají všechny realizované nezdary, např. Dům dětí, jemuž padlo za obět' historické purkrabství, dodatečně "vpašované" schodiště do Plečnikovy sloupové síně, adaptace svatojiříského kláštera pro památník čs. státu... Spíš mě zarmucuje, že se nerealizovaly práce prof. Sokola, nebo jen velmi málo (dveře a zádveří Zlaté brány, oltářní stůl u sv. Víta) a že se jeho projekty, jako je generální plán úpravy Pražského hradu s okolím včetně dotvoření hradních zahrad a parků, na Starý palác a na úpravy hradních kostelů (sv. Vít, sv. Jiří, Všech svatých) bez užitku někde válejí. Ale úpravy Hradu mají, již tradičně, svůj zvláštní osud : vždycky po nástupu nového prezidenta se ukáže, že všechny ty minulé byly špatné a začíná se, s jiným obsazením, znovu. Tato tradice, bohužel, nebyla porušena ani po roce 1989.

Děkujeme za rozhovor.

... *Také architektura má své "tajné mistry", mimořádné osobnosti, jejichž vliv a význam "nezasvěcení" jen těžko poznají, neboť uskutečněných staveb zanechali málo. Jejich odkaz tvoří pouze projekty, plány a osobní příklad. Díky vzpomínkové knížce s názvem Dlouhá léta s architekturou (vydala VŠUP v r. 1996) se veřejnost může seznámit s osobností "utajeného architekta" Jana Sokola (1904 - 1987), méně známého, ale inspirativního soupeřníka meziválečné avantgardy. "Mezi mými vrstevníky a zejména mezi moderními architekty bylo mě přiznání k moderně a zároveň k náboženství něčím nehorázným", vzpomíná Jan Sokol. Ale právě napětí mezi vědomím nadčasových hodnot, účelosti stavby a možnostmi nových technologií tvoří svébytný vzorec jeho díla a architektonického myšlení. Dokládají to především velké projekty kostelů : ve Strašnicích (1935), ve Zlíně (1940), na Pankráci (1947), v Luhačovicích (1968). Všechny tyto návrhy mají jedno společné : nikdy nebyly uskutečněny. Editor knihy Jindřich Vybíral poznamenává, že "až historie dokáže ocenit ty osobnosti, které nepodlehly diktátu skupinového vkusu, zachovaly si své osobité vidění a vydaly se vlastní cestou. K takovým postavám patří Jan Sokol. Ačkoliv z jeho projektů byl uskutečněn jen zlomek (vinou nejen zadavatelů, ale daleko častěji dějin a politiky) a přestože byvlí režim bránil jeho publicitu, stalo se Sokolovo dílo pojmem v dějinách české architektury našeho věku". (Kráceno)*

Marek Pokorný, M.F.Dnes 6. 1. 1997

At' je smutno - jen když je trochu veselo

▪ Nápadník je muž, který potká dívku a dostane dobrý nápad, že by se o ní mohl ucházet. Počiná-li si nenápadně, nikdy se nápadníkem nestane. Pokud si naopak počiná příliš nápadně, může se mu stát, že ho napadne jiný nápadník... Jiří Suchý

▪ Pan Josef Bláha z pražského arcibiskupství jednou poprosil herečku Marii Rosůlkovou, když čekala ve vrátnici arcibiskupství na svého bratra jenž byl na návštěvě u pana kardinála Františka Tomáška, aby mu pověděla něco veselého z divadelního zákulisí. "Povím vám příběh s Indiány", rozhodla se a začala vyprávět: "Na začátku týdne žádali Indiáni náčelníka o přidělení práce. Uložil jim, aby šli štípat dříví. Za týden přišli zas a náčelník je požádal, aby ve štípaní pokračovali. Příští dva týdny se to opakovalo, ale když nakonec náčelník spatřil převelikou hromadu našťipaného dřeva, ulekl se. Převlékl se do civilu a odešel do meteorologické stanice, aby se zeptal vedoucího, bude-li zima mírná nebo krutá. Odpověď zněla: 'Milý pane, tento rok bude zima strašně krutá, indiáni štípou už čtyři neděle dříví'..."

Z mudrosloví a novoročního
přání našeho čtenáře :

Věřící či nevěřící,
rozžehněme stovky svící.
At' ten pramen pravdy plyne
a OBĚŽNÍK nezahyne! H. S.

K. Reisenauer
v Respektu 4/97

Dopisy

⇒ Vám, Otče, i všem ostatním přeji pevné zdraví v novém roce, abyste mohli pokračovat ve vaší ušlechtilé činnosti. Píšu Vám trochu předčasně, ale mám již 92 roky, tak abych snad nezapomněla.

S. A. 21. 11. 1996

⇒ Ještě jsem vám neřekla, že se mi Oběžník líbí a že je s podivem, kolik zajímavostí se vám vejde na těch pár stránkách.

E. K.

⇒ Leccos se nám tady po volbách nelíbí, Lux se projevuje jako bývalý vedoucí JZD a církvi škodí, když se snaží vystupovat jejím jménem. Lidé pak jeho licoměrnost připsují i jí a o církev se přestávají zajímat. Řekne-li, že mu pár komunistů v senátu nevadí, je přirovnáván k Plojharovi. Vrcholem nevkusy byl návrh lidovců na předsedu senátu : P. Pithart ani není členem jejich strany, prošel už asi čtyřmi stranami, jen aby někde uplatnil svoji touhu po moci. Spolu s přáteli sdílíme strach z nepoučitelnosti českého národa.

Z Prahy.

Poznámka Oběžníku : Přes námítky ODS byl předsedou Senátu zvolen rozdílem jediného (vlastního) hlasu Petr Pithart.

Ze života Mísie

* Farní rada zaslala Otci Škarvadovi a Otci Mallmann-ovi přání k vánočním svátkům a k novému roku, Otci Malému blahopřání k jeho jmenování svátčím biskupem.

* Protože jsme do uzávěrky tohoto čísla nedostali účet za vytisknutí OBĚŽNÍKU č. 6, uveřejníme zprávu o stavu Pokladny č. 2 v příštím čísle.

* *Hokynářský způsob, jakým pan Stránský prodává v Centre Sevres fotokopie článku o Otci Petru Kolářovi za 1 FF, vzbuzuje v přítomných údiv, ne-li pohoršení. On se ale s tvrdohlavostí rodilého Čecha brání tím, že se "na stará kolena také chce naučit tržnímu chování"...*

Příprav na Světové dny mládeže (JMJ97) začínají naprosto

Klídné vody naší Misie zčeňla první únorový víkend nezvyklá událost. Přijezd hned dvou českých kněží do Paříže! Využili jsme příležitost a zejména laskavou ochotu P. Miroslava Šimáčka a P. Tomáše Hoffmanna, narychlo zorganizovali českou mši a setkání. (Pokud se k Vám zpráva přes naše úsilí nedostala - na vydání Oběžníku nebylo dost času - a chcete se pro podobné případy pojistit, ozvěte se tamní radě.)

Protože je P. Šimáček hlavním koordinátorem příprav JMJ pro Čechy, mluvili jsme hlavně o nich. Organizátoři by velice uvítali naši pomoc a byli jsme o ní také požádáni. Půjde o příležitostné tlumočení a provázení mladých z Čech po Paříži. Můžete-li se ve dnech 14. až 22. srpna účastnit, přihlaste se u Marie Stránské, tel. 01 49 59 90 70. Těm, kdo se už přihlásili a těm, kdo si udělali čas a našim hostům o víkendu překládali, upřímně zaplať Pán Bůh!

Mimoto jsme se také rozhodli přispět svou troškou do mlýna sestavením brožurky "dobrých rad" pro naše mladé krajany, aby se tu nechtli ztratit a aby si pobyt v pařížském Babyloně co nejlépe užili (památná místa české historie, praktické informace - kde najít pitnou vodu, jak telefonovat, lékařská péče,...). Nápady a poznámky shromažďuje Milena Denot, tel. 01 64 47 15 29.

*Za všechna četná přání k vánocům a k novému roku srdečně děkuje
Petr Kolář, Václav Umlauf i redakce Oběžníku.*

*

Jako nedoručitelný se nám vrátil Oběžník od těchto adresátů:

M. Belliere	94300 VINCENNES	I. Kraus	78140 VELIZY
N. Drobníková	75008 PARIS	M. Opava	68100 MULHOUSE
J. Furfň	88200 VECOUX	F. Rosenauer	75016 PARIS
Fl. Jandl - Rollin	75002 PARIS	E. Saurová	75015 PARIS
V. Karpíšek	77360 VAIRES s. M.	Dr. E. Syněk	75017 PARIS

Na Českou katolickou misi a na Oběžník přispěli:

Anonym	Darmovzal	Knopová	Kurzweil	Poupet
Azan	Fiala	Křížová M.	Lafont	Sigmund
Braud	Dr. Hornych	Kubišová	Monmarte	Šváb
Černá	Všem dárcům upřímně PÁN BŮH ZAPLAŤ!			Virtuoso

Náš program :

V SOBOTU 8. BŘEZNA 1997 VE ČTVRT NA ŠEST VEČER (17 h 15)
BUDE PRO NÁS SLOUŽIT OTEC P.H. DE BRUIN SJ V KAPLI DOMU
CENTRE SEVRES - 35, rue de Sevres, 5. patro, Paris 6°, Mo Sevres - Babylone
ČESKO - FRANCOUZSKOU MŠI SV.

(Bohoslužba slova česky, obětování francouzsky)

Po mši bude promítnut český film z r. 1995 režiséra M. Steindlera
DÍKY ZA KAŽDÉ NOVÉ RÁNO podle námětu Haliny Pawlovské.

OBĚŽNÍK — bulletin de la Mission Catholique Tchèque de la région parisienne
Certificat d'inscription n° 52316

Périodique paraissant 6 fois par an, abonnement : 20 F

Editeur responsable : P. Petr Kolář SJ — 35bis, rue de Sevres, 75006 PARIS tel. 44 39 75 00

Les abonnements par chèque à l'adresse :

MISSION CATHOLIQUE TCHÈQUE, CCP 20 138 63 M Paris